

NO al consell de guerra contra els obrers de la TÈRMICA

Una nova i criminal agressió contra els treballadors de la TÈRMICA de Sant Adrià del Besòs, contra tota la classe obrera, està en marxa.

La dictadura franquista que el 3 d'abril passat va respondre a trets a les justes reivindicacions dels obrers de la TÈRMICA i va assassinar MANUEL FERNÁNDEZ MÁRQUEZ, ha empresonat i sotmès a la jurisdicció militar LLEONARD FERRERO RODES, JOSEP MORENO RIDER, FERRAN LOZANO REVUELTO i MANUEL PÉREZ EZQUERRA.

Emparada en el silenci, la dictadura ha posat en marxa la màquina repressiva d'un nou consell de guerra per fer "un escarment" en la persona d'aquests treballadors, el "delicte" dels quals és haver participat en el moviment obrer més important de Catalunya en defensa de reivindicacions i drets que són avui exigència de tots els treballadors: 4.000 pessetes d'augment salarial al mes, jornada de 40 hores, drets d'assemblea i de vaga... A Ferrero, Lozano i Moreno el TOP els ha obert també sumari per la mateixa causa i els ha imposat fiança de 25.000 pessetes. A Serafí Villegas, greument ferit en l'agressió policíaca del 3 d'abril, també empresonat, se l'amenaça igualment amb sotmetre'l a consell de guerra.

IMPEDIR EL CONSELL DE GUERRA CONTRA ELS TREBALLADORS DE LA TÈRMICA, OBTENIR LA SEVA ANUL·LACIÓ, LA INHIBICIÓ DE LA JURISDICCIO MILITAR, ACONSEGUIR LA SEVA LLIBERTAT, ES AVUI OBJECTIU COMÚ, IMMEDIAT I URGENT DEL MOVIMENT OBRER I DEMOCRÀTIC DE CATALUNYA, DE TOT ESPANYA.

Cal reunir-se en assemblees a les fàbriques i llocs de treball i explicar els fets, aconseguir acords i accions contra el consell de guerra, per la llibertat dels treballadors de la TÈRMICA. És fonamental fer arribar escrits i delegacions a les autoritats militars, a l'Auditor, en les quals s'expressi l'oposició obrera i ciutadana a aquest consell de guerra. Juntament amb la classe obrera tenen el deure d'aixecar la seva protesta l'Església, els Col·legis professionals, els estudiants i professors, els comerciants, les masses populars a les barriades... Deuen aixecar-se també els militars, als quals la dictadura vol comprometre en la seva política antinacional, vol portar al xoc sagnant amb el poble.

PROU CONSELLS DE GUERRA, JA! AMNISTIA!
LLIBERTATS POLITIQUES!

proletaris de tots
els països: UNIU-VOS!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 368

Barcelona, 5 de juny del 1.973

PREU: 5 Ptes.

VI REUNIO DE LA PERMANENT Cap a la 2ª sessió de l'Assemblea de Catalunya

Dintre del treball de preparació de la 2ª sessió plenària de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, la celebració de la VI reunió de la Permanent ha estat sens dubte un esdeveniment que marca un avenç important.

El cúmul d'experiències que l'han precedida, el nombre d'assistents (més de 120, integrats en 56 delegacions) i l'interès de les intervencions donen a aquesta reunió de la Permanent un relleu singular.

Cal consignar, en primer lloc i per damunt de qualsevol altra característica, l'elevació del nivell unitari per damunt de les estratègies de grup o els conflictes entre sectors. El marc de convergència de l'Assemblea de Catalunya és ja avui, inequívocament, el punt de referència capaç de propiciar la trobada potenciadora de totes les forces que lluiten per les llibertats polítiques i nacionals. És tasca essencial de tots els sectors integrats en l'Assemblea fer que aquesta "capacitat potenciadora" es vagi estenent com fenomen de masses, capaç d'articular unitàriament el gros del nostre poble; la preparació de la 2ª sessió plenària n'és un dels instruments immediats més importants.

Quinze mil cinc-cents exemplars del document preparatori editats, distribuïts i en part discutits permeten d'anar configurant els objectius polítics de la 2ª sessió, que segons la nostra experiència poden englobar-se fins ara en cinc apartats: configurar, ratificar, integrar, elevant, organitzar.

Configurar la situació política en el doble sentit d'analitzar-la i incidir en ella.

(Segueix a la pàg. 2)

**Importants lluites
obreres a la Papelera
del Prat i a
Cerdanyola - Ripollet**

(Veure pàgines 4 i 5)

VI Reunió...

(Ve de la pàg. 1)

Ratificar els 4 punts programàtics fonamentals elaborats en la 1ª sessió.

Integrar, en funció d'aquests 4 punts i d'acord amb les experiències unitàries els nous elements aportats per la lluita, com són els relacionats amb l'ensenyament, la sanitat i l'urbanisme.

Elevar el nivell global de la lluita a través d'objectius intermitjos que, referits al contingut dels punts programàtics de l'Assemblea, vagin experimentant - mitjançant el combat democràtic - els mètodes capaços de dur al nostre poble a protagonitzar i a garantir els canvis polítics cap a la llibertat.

Organitzar les diverses instàncies unitàries que la lluita de masses va imposant amb rigor i vigilància crítica, per tal de no caure en la creació de superestructures sense una base de masses.

Aquestes cinc grans línies, producte ja de la nostra primera experiència, obren el camí a noves incorporacions, matisacions i enriquiments.

L'experiència de Sant Cugat aquest Primer de Maig ha estat una lliçó inestimable, com ho va demostrar la pròpia reunió de la Permanent. La clara consciència que el resultat de la convocatòria d'aquella diada no fou un "miracle", sinó el resultat previsible d'un treball en extensió, en profunditat i dintre d'una línia de continuïtat en el temps ha d'ajudar-nos a avançar en la direcció fonamental empresa i en la correcció crítica de les insuficiències.

El resultat global de la VI reunió de la Permanent de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA es situa en aquesta direcció i permet de predir nous avenços unitàris.

Justícia i política 1972

Amb el títol Justicia y política. España 1972, circula un interessant fullet clandestí que estudia diversos aspectes de l'Administració de Justícia al nostre país. Publiquem a continuació el comentari que ens n'ha enviat un lector de TREBALL.

El document "Justicia y política. España 1972", redactat per magistrats, jutges, fiscals i secretaris, ve a ser una resposta a les declaracions de caràcter oficial que duen a terme les més altes jerarquies al si de l'Administració de Justícia, que, deliberadament, deixen de banda la problemàtica política del nostre país, problemàtica que, en el sector judicial, es tradueix en els continus i variats obstacles que el règim vigent a Espanya imposa per tal que no es pugui administrar una justícia independent.

El treball realitzat té una importància extraordinària perquè reflecteix el fet que dintre de l'Administració de Justícia existeix una tendència democràtica autèntica, capaç de treballar en equip i capaç d'orientar-se cap a la recerca de la seva funció pròpia, de l'ambient necessari perquè es pugui administrar justícia al nostre país i no paròdia de justícia, en la qual predomina la persecució de marginats sense especials proteccions, el desemparament dels més desheretats i la por a enfrontar-se amb els abusos de poder i els maneigs deshonestos

dels interessos oligàrquics.

El document posa en evidència les diverses condicions en les quals es desenvolupa la persecució d'activitats polítiques, lícites en tot país civilitzat, necessitat d'amnistia, l'excés d'atribucions de la jurisdicció militar, el mal ús dels conflictes de treball i l'insuficiència de la jurisdicció contencioso-administrativa per protegir al ciutadà dels constants abusos de l'Administració. Finalment puntualitza sobre les condicions orgàniques exigides per fer possible una administració imparcial i justa, perquè les persones dedicades a aquesta funció no visquin sota l'amenaça de sancions directes, de postergacions i d'altres mitjans, francs o encoberts, destinats a perseguir el funcionari "dòcil".

L'interès dels temes tractats i la seriositat del seu tractament no exclou l'alè democràtic que inspira el document concretat en la idea que la justícia pot tenir com a fi la repressió per mantenir l'ordre sigui com sigui, sinó la recomposició d'una societat desequilibrada, amb el fi que aquesta assoleixi el seu equilibri ideal i permeti a tot ciutadà ser-ne protagonista i no víctima.

Per l'obertura dels seus plantejaments, saludem aquest document amb l'algúria que suposa advertir una força més que s'afegeix a l'alternativa democràtica, força que voldríem veure cada dia més nombrosa i puixant.

No als bombardeigs de Laos i Cambodja! Pau als pobles d'Indoxina!

El Senat dels Estats Units ha aprovat una resolució - semblant a l'adoptada fa un mes per la Cambra de Representants - que declara "il·legals" els bombardeigs de l'aviació yanqui sobre els territoris de Laos i Cambodja.

Aquesta resolució reflecteix els obstacles que troba la política criminal de Nixon als mateixos Estats Units, precisa-

ment en un moment que s'ha produït una commoció seriosa de la confiança popular en les institucions del país a causa de l'escàndol de Watergate. Reflecteix també la creixent hostilitat de l'opinió internacional a la continuació de la guerra contra els pobles de Laos i Cambodja i al sabotatge contra el compliment dels acords de pau al Vietnam.

LA INFLACIÓ GALOPANT

Durant el primer trimestre de l'any actual s'ha produït una acceleració fortíssima del procés inflacionista que caracteritza l'economia espanyola. "Les tensions inflacionistes semblen estar fortament inserides en el sistema, de tal manera que seguiran actuant amb una força igual o major en els pròxims mesos". ha de constatar "Información Comercial Española".

La galopada inflacionista és tan forta que, malgrat tots els triomfalismes, s'espera que l'economia espanyola es doni una morrada tremenda. La Borsa, que augura anticipadament el futur, baixa pausadament. Els problemes tenen un fons econòmic, però la solució és essencialment política, molt més política del que es vol fer creure.

Els augments de preus redueixen exageradament la capacitat adquisitiva dels salaris, la qual cosa, en darrera instància, posa les premisses per a una desaceleració econòmica primer i, més endavant, per a una recessió que podria tenir conseqüències insospitades.

L'OCDE no afirma vanament que Espanya es troba davant una "oportunitat històrica" per emprendre "reformes estructurals". Però aquestes no poden entendre's únicament en el sentit neocapitalista del terme, en una reducció de tarifes aranzelàries i una forta liberalització d'impor-

tacions. La primera reforma d'estructures que cal és la democratització del país, la participació de tots els seus ciutadans en el seu govern. Tota la resta és música celestial, com es sol dir. El govern opusfranquista que fomenta les estructures monopolistes de la producció, comercialització i finances, que intensifica el caràcter regressiu de la fiscalitat i un creixement econòmic antisocial del qual es beneficien només sectors minoritaris, no pot afrontar la solució. Mentre no hi hagi un canvi de règim no sols persistiran els problemes, sinó que s'agreujaran.

En un moment que les fàbriques treballen de ple, s'intensifiquen els rendiments i es redueixen els costos unitaris de la producció, la Comissió Delegada per Assumptes Econòmics, presidida per Franco, autoritza tota classe d'augment, violant així les seves pròpies disposicions, com en el cas de l'electricitat i els productes siderúrgics, de tal manera que els augments són il·legals.

El capitalisme monopolista privat espanyol i les anomenades empreses "multinacionals" estrangeres fan valer llurs privilegiades situacions de monopoli i creen artificialment, amb la complicitat i suport de l'estat, una escassetat de productes bàsics i fixen preus de mercat negre. Això acaba de succeir amb el ciment. L'INI va tancar la fàbrica de Xerallo (Pallars); importem ciment, però la

fàbrica segueix tancada. Oficialment el ciment es serveix un 11% més car; a la pràctica el preu és encara més elevat.

Les empreses monopolistes pretenen finançar les inversions a través de les pujades de preus. Miguel Andía, director general d'OFICEMEN (trust del ciment) va declarar amb el més gran cinisme que els preus actuals no són suficients per finançar les inversions de noves fàbriques. (Informaciones, 28-4-73). Les empreses elèctriques i les de la indústria bàsica afirmen el mateix. Però si les fàbriques les paguen els consumidors a través dels augments de preus, de qui n'ha de ser la propietat?

Un factor de gran pes en l'encariment de la vida és la puja dels productes alimentaris. Però l'element generador fonamental no n'és el pagès, sinó els sectors monopolistes. L'augment de preus dels tractors, vehicles industrials, fertilitzants, maquinària agrícola, etc., i la puja brutal dels pinsos compostos repercuteixen fortament sobre els costos de producció. L'índex dels preus a l'engròs que més ha pujat és el dels productes agrícoles industrialitzats. D'altra banda, la comercialització absorbeix un 55% del preu dels productes agraris al consumidor. Els centenars de milions gastats a MERCOLERIDA i MERCABARNA els han de pagar els pagesos i els consumidors. (Ara s'importaran 80.000 tones de carn bovina congelada i 50.000 de carn de porc durant l'any; les cotitzacions en el mercat d'origen de la carn bovina, d'ovella i de porc han baixat de 10 a 20 ptes. kilo). La responsabilitat de l'estat és evident si hom pensa que el 70% dels productes agraris alimentaris és subjecte a intervenció estatal.

Una pagesa escriu: "Hem fet números i, tal com estan les coses, si treballem el meu marit i jo que l'ajudo, no ens arribem a treure ni un jornal. És trist, molt trist, el pervindre dels pagesos" (El Correo Catalán, 31-5-73).

El govern opusfranquista no pot prendre mesures que continguin els preus durant un llarg període. L'únic que pot fer, com fins ara, és posar pedaçes que poden alleujar momentàniament, però no atacar les veritables causes que engendren la inflació galopant, per la senzilla raó que els membres del govern i els que els poden succeir en llurs càrrecs formen part del capitalisme monopolista espanyol i estranger.

Sens dubte, per a contrarestar la galopant carrera inflacionista cal desenvolupar un ampli moviment reivindicatiu salarial, una lluita implacable contra les pujades de preus, i arribar al boicot de determinats articles. Però és evident que només posant fi al règim feixista i establint una democràcia autèntica s'obriran les vies que permetran de posar terme a les pujades del cost de la vida.

ELEVACIÓ BRUTAL DEL COST DE LA VIDA

Mes d'abril del 1.973

Variació en percentatge :

	Sobre desembre del 1.972	Sobre abril del 1.972
--	--------------------------	-----------------------

Índex general	3'3	9'7
Alimentació	3'6	10'6
Vestit i calçat	4'2	13'2
Vivenda	3'9	10'0

Variació en percentatge a l'abril de 1.972 sobre desembre de 1.971.....	Variació en percentatge al desembre de 1.972 sobre desembre de 1.971...
0'98	8'3

Prenent com a proporció aquestes variacions, l'increment al desembre del 1.973 sobre el desembre del 1.972, dona 28'0 %

(Xifres del "Instituto Nacional de Estadística")

Trencament del laude

El trencament del "LAUDE" o "NORMA D'OBLIGAT (?) COMPLIMENT" abans de la seua posta en pràctica és, efectivament, al costat de la gran combativitat i elevada consciència de classe, un dels elements més significatius de la recent VAGA de la PAPELERA del Prat.

La VAGA es va iniciar el 7 de maig i va durar fins el 26 d'aquest mes. Dinou dies de VAGA que significaven la culminació d'un procés de lluita que va arrancar el gener amb BOICOT A LES HORES EXTRA i al treball en diumenge.

Les reivindicacions fonamentals eren un augment de 125 ptes. diàries i la lluita contra l'intent de reduir la plantilla amb la generalització dels mètodes del treball continuat, amb inclusió dels festius i amb l'augment dels ritmes.

Assemblees, vaga, solidaritat

En l'inici i desenvolupament de l'acció van jugar un paper essencial les ASSEMBLEES que cada diumenge feien els treballadors de la PAPELERA als locals del "sindicat" del Prat.

En tota la lluita alguns jurats d'empresa han jugat un decisiu paper dirigent. I és interessant assenyalar que això es va produir precisament en el moment en què un grup de joves treballadors va empenyar en el plantejament de la lluita oberta entorn de les reivindicacions pendents i va contribuir a treure la discussió entre jurat i empresa de les reunions tancades de despatx i portar-les davant de la presència combativa dels treballadors. Tot pressionant i guanyant per la lluita els jurats honestos es va aconseguir també diferenciar dins del mateix jurat els lacais servidors de l'empresa i els cops de la lluita obrera es van dirigir, per tant, contra l'autèntic enemic: els explotadors.

En el curs d'aquests mesos de vaga i hores extra es varen produir accions

solidàries amb la TERMICA del Besòs i es va aconseguir la vaga efectiva els dies festius de setmana santa.

L'arrencada de la vaga del 7 de maig es va produir a partir d'una d'aquestes assemblees al "sindicat" (el dia 6) en la qual va participar una delegació dels treballadors de SEAT que va explicar la seva situació de lluita. Això va contribuir a que els treballadors de PAPELERA donessin un pas més en llur acció i iniciessin un combat de masses sense precedents al Prat.

Dinou dies de vaga, nombroses assemblees als locals del "sindicat", una gran manifestació popular, recollida de solidaritat econòmica (unes 270.000 pessetes), ajut en aliments per part dels pagesos i de tota la població del Prat, ... aquests són, juntament amb la VICTÒRIA assolida i la continuació de la lluita contra els acomiadaments, alguns dels trets d'aquesta important batalla obrera.

La repressió patronal no trenca la unitat

El lock-out, el tancament, fou també en aquest cas la resposta repressiva de l'empresa. Tres dies de tancament que no varen aconseguir de trencar la unitat i decisió de lluita dels treballadors i que després l'empresa s'ha vist obligada a pagar (el mateix que a SEAT amb els 5 dies de suspensió col·lectiva de feina i sou). En aquest cas es va apuntar, a més a més, la possibilitat de dur més enllà la important batalla de la classe obrera contra la política repressiva del lock-out: la possibilitat d'haver forçat la CNS a desenvolupar fins les seves últimes conseqüències la seva denúncia formal contra l'empresa, pel tancament. Les declaracions dels verticalistes no van passar d'això, de "declaracions", en no haver-ho agafat amb força el moviment obrer com un dels elements centrals de la lluita.

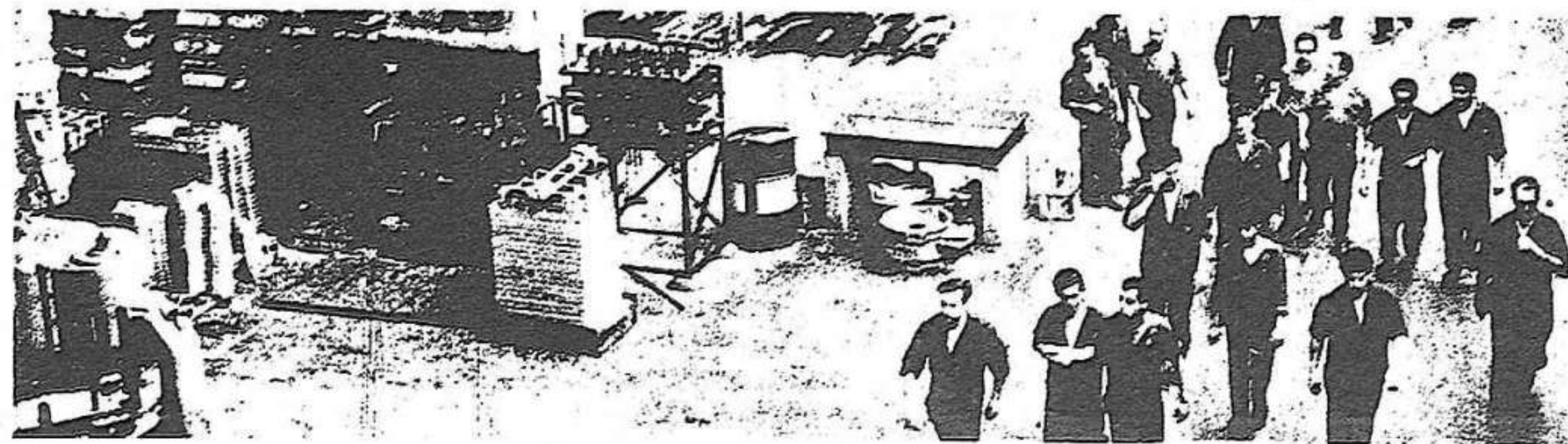
El clima d'àmplia sensibilitat popular al Prat i a tot el Baix Llobregat es

va posar de manifest la gran unitat dels dies de la VAGA. Es va expressar en una primera gran manifestació d'unes 1.000 persones en sortir d'una assemblea de masses al "sindicat". Va ser la manifestació més important realitzada al Prat contra el franquisme. No obstant no va tenir la continuïtat que era possible, en una més àmplia solidaritat de lluita oberta a les fàbriques de la comarca, de tanta gran tradició solidària. Sense entrar ara en una anàlisi a fons d'aquesta qüestió considerem que hi han influït dos elements. Un, que a nivell del Baix Llobregat l'avantguarda del moviment obrer no trobés vies adequades per portar aquest problema solidari a les masses per potenciar i estimular TOTES LES FORMES de solidaritat. I, sobretot, que els propis treballadors de PAPELERA no aconseguissin de jugar el paper col·lectiu dirigent en l'impuls de la solidaritat, través de la seva presència al carrer, les portes de les fàbriques, amb piquets de vagues que expliquessin la seva lluita. És cert, però, que hi va haver alguns intents en aquest sentit. I hi va haver també una important experiència generalitzada: la presència, diumenge, de nombrosos treballadors de PAPELERA a la plaça en grups, parlant amb la gent de la localitat, durant tot el matí. Però va ésser insuficient.

Victòria important

En la important victòria reivindicativa va assolida hi va influir decisivament tant la pròpia lluita dels treballadors de PAPELERA com el fet que sorgís aquell moment un nou i important foc de lluita: AISCONDEL, CERCANYOLA i RIPOLLET, la qual cosa feia molt perillós pel govern que es mantingués el de PAPELERA. I això va fer que l'empresa (que no volia ni tan sols acceptar el "laude" que es resistia a augmentar més de 125 ptes. diàries, segons va declarar amb pinxo el seu "director social") fos pressionada i acabés cedint un augment de 100 ptes. diàries, 30 PER DAMUNT DEL LAUDE OFICIAL!

Es ben cert, però, que la lluita ha acabat amb aquesta victòria. Cinc treballadors de PAPELERA (entre ells 4 jurats) han estat acomiadats, uns altres sancionats amb trasllats i suspensions de feina i sou. La victòria reivindicativa va assolida i l'anàlisi de l'experiència de lluita han de servir per estimular la continuació del combat per totes les reivindicacions pendents i contra els acomiadaments i sancions. És una batalla que es fon amb el combat de tota la classe obrera i, en aquests moments, amb el combat contra les recents mesures repressives a SEAT, AISCONDEL, AFA, LA MINIBERIA RADIO, SINTERMETAL..., contra l'encariment dels preus, per totes les reivindicacions i drets dels treballadors.

El Vallès proletari altre cop en lluita

SCHAPPETEX, STARLUX, PERIMAN, CURSA NA, MELER, RIVIERE, NEW-POL, ARTES JAE GER, ECISA, AICAR, SAITES, URALITA, IG-NIS, SINTERMETAL, AISCONDEL... Aquestes i altres empreses en les quals hi ha hagut en aquests darrers mesos VAGA, OCUPACIÓ, DESALLOTJAMENT..., assenyalen l'elevada combativitat obrera al Vallès (principalment a Cerdanyola, Ripollet, Mollet, Montornès i Montmeló) i subratllen la important assimilació col·lectiva, per la classe obrera, de les noves experiències de lluita i com s'expressa en zones amb poca tradició de lluita i amb un proletariat de formació relativament nova. Han estat freqüents les accions que s'han desenvolupat fins arribar a la vaga total, l'ocupació; freqüents els desallotjaments per la policia, que no han tallat la lluita, però; freqüents les accions solidàries. S'ha fet general la pràctica dels piquets de masses, els piquets de vaguistes que EXPLIQUEN la situació de lluita a altres treballadors, que generalitzen l'acció, que la coordinen al carrer, que estenen la pràctica de la solidaritat proletària, que faciliten amb la seva presència la realització de noves assemblees i la presa de decisions col·lectives d'acció.

Vagues generals locals

Una expressió elevada d'aquesta situació de lluita ha estat constituïda per les VAGUES GENERALS LOCALS dels dies 6 i 9 d'abril a Cerdanyola i Ripollet en solidaritat amb la TERMICA i SINTERMETAL.

Ara ha estat novament la SINTERMETAL l'empresa a partir de la qual es va iniciar el procés de lluita. Es interessant destacar amb aquest exemple que, juntament amb el paper que juguen de manera global les grans empreses, les mitjanes i les petites poden ser en un moment determinat el detonador de l'acció. Els treballadors de SINTERMETAL (com ja havien fet el 9 d'abril) han portat ara la seva lluita contra un primer acomiadament i contra el tancament de l'empresa a tota la població. I la resposta obrera i popular va ser un primer atur d'11 empreses, amb manifestacions a Cerdanyola i Ripollet.

Solidaritat i reivindicacions pròpies

En el curs d'aquestes accions, AISCONDEL, la fàbrica pilot de la comarca, es va posar novament al capdavant de l'acció i va donar a la seva resposta solidària el contingut reivindicatiu necessari per tal que la mateixa acció solidària

adquirís tot el seu sentit, es desenrotllés i tingués continuïtat. Respecte a això, convé destacar que SEMPRE, PERTOT ARREU, hi ha problemes pendents per resoldre. La funció de l'avantguarda és de saber detectar-los, elaborar-los, dur-los a la discussió dels treballadors per convertir-los en REIVINDICACIONS DE MASSES. Així es va fer a AISCONDEL. A partir, precisament, de la victòria important aconseguida en el conveni, els treballadors exigien l'anul·lació de mesures discriminatòries en els salaris. De fet, una reivindicació aparentment petita resumia en aquell moment tota la indignació proletària contra l'explotació i l'opressió i feia esclatar la lluita. ASSEMBLEES, ATURS, VAGA, ASSEMBLEES CONJUNTES DELS 3 TORNOS els dies 21, 22 i 23 de maig. I un altre lock-out de l'empresa el 24.

El règim ha après la lliçó

La policia, el govern, també aprenen la lliçó. Lliçó de la seva pròpia impotència per impedir la lluita obrera, de masses. La seva preocupació principal va ser impedir que els treballadors d'AISCONDEL s'agrupessin, fessin assemblees, i a la vegada impedir que tornessin a actuar tot impulsant l'acció general a la zona. Durant tota la setmana van ocupar materialment Cerdanyola i Ripollet. Van encerclar algunes fàbriques (URALITA i d'altres), enviant-hi gairebé més policies que treballadors hi havia a dintre.

Això no obstant, no van poder impedir que es tornés a generalitzar l'acció. El 25 de maig es produïa un ATUR GENERAL a Cerdanyola i Ripollet, a partir d'una assemblea de 700 treballadors (la majoria, però no tots, d'AISCONDEL) realitzada el

dia abans, i dels piquets de vaguistes que van recórrer la zona des de primera hora del matí.

On i com reunir-se?

Després de les ASSEMBLEES dintre de la fàbrica i a la seva porta, quan la policia la va ocupar els treballadors van seguir reunint-se i van trobar noves formes de coordinar-se: ASSEMBLEES al mercat petit de Ripollet, a la plaça de la Fonteta de Cerdanyola, al campus de la universitat de BELLATERRA (entrant així en relació directa amb la població). I noves formes d'ORGANITZACIÓ: es formaven piquets o grups d'obrers al carrer, i cada grup nomenava un responsable, la qual cosa permetia una coordinació molt àgil. I així, la combinació de totes aquestes formes de treball, la gran sensibilitat solidària dels treballadors de la zona, van aconseguir que la presència massiva de policia resultés incapaç d'evitar la repetició de la VAGA GENERAL en aquesta zona.

Cal estendre i coordinar

Un cop acabat el tancament decretat per l'empresa, la vaga d'AISCONDEL va continuar: per les reivindicacions plantejades, contra els acomiadaments (entre els acomiadats hi ha diversos jurats), contra les detencions (uns 25 treballadors d'AISCONDEL els dies 29 i 30), etc.

La tasca que segueix essent essencial per al moviment obrer i el moviment de masses és la d'ESTENDRE, COORDINAR les accions obreres, TOTES LES FORMES d'acció, per TOTES LES REIVINDICACIONS pendents, tot desenrotllant la SOLIDARITAT amb les empreses en lluita.

SOLIDARITAT ECONÒMICA Una important arma obrera

Amb data del 8 de maig la COMISSIÓ OBRERA de la TERMICA publica la llista de les quantitats rebudes fins aquest moment: unes 150 aportacions de diversos orígens (fàbriques, barris, entitats diverses) amb un total de 903.938 ptes. Es una llarga llista de xifres, d'aportacions solidàries; i és també una llarga llista de moviment obrer real, solidari i, per tant, ORGANITZAT!

Durant el mes de maig ha continuat la solidaritat econòmica amb la TERMICA i s'ha desenrotllat entorn de les nombroses lluites que hi ha hagut durant aquest mes. Les primeres xifres recollides en solidaritat amb PAPELERA (unes 270.000), SEAT (unes 300.000, de les quals 200.000 a la mateixa SEAT), HISPANO OLIVETTI (unes 200.000), AFA (més de 100.000), IBERIA RADIO, AISCONDEL, etc., indiquen que en el curs de 2 setmanes s'ha recollit MÉS D'UN MILLIÓ, sense comptar la quantitat de la TERMICA.

En aquest esforç solidari mereix que sigui destacada precisament l'aportació de la COMISSIÓ OBRERA de la TERMICA, que, del seu fons propi, ha lliurat 44.000 pessetes a SEAT, 40.000 a AFA i 65.000 a la PAPELERA.

CAMP

BAIX EBRE

700 ptes. de jornal

Els jornalers d'Amposta i, de la seva banda, els de Sant Carles de la Ràpita s'han reunit a les Germandats respectives per fixar els jornals que han de regir durant tot l'any. Els jornalers han presentat als "Caps de Colla" locals l'exigència de 700 ptes. diàries, per 7 hores de treball, durant el període de la plantada de l'arròs, i per a la resta de feines no qualificades de l'any un mínim de 500 ptes. diàries, també per 7 hores de treball. Els "caps de colla", malgrat llur reticència, van haver de recollir la proposició davant la fermesa dels jornalers agrícoles. El "Cabildo" de la Germandat i els patrons arrossers no han tingut cap altre remei que acceptar aquests preus. Des del començament de la plantada, els jornalers cobren la suma convinguda.

VILADECANS

«No a l'expropiació»

S'han celebrat recentment les festes tradicionals de Sant Isidre a la "Hermandad de Labradores y Ganaderos" de Viladecans (Baix Llobregat).

Els pagesos han aprofitat les festes per manifestar la seva disconfortat envers el projecte de Parc Esportiu Litoral que els expulsaria de les seves terres. Els camperols han intercanviat opinions i han comentat molt l'assumpte.

S'ha celebrat una exposició de fotografies. Hi havia una col·lecció

de tres fotos: a la central es veia un cartell penjat d'un arbre on podia llegir-se "No a l'expropiació". A les fotos laterals s'expressava amb més energia la mateixa idea: es veia un jove agricultor esgrimint una falç.

En el certamen de fruits del camp es presentava, feta d'hortalisses i fruits, la imatge d'un terreny de conreu sobre el qual apareixien uns sinistres empleats de pompes fúnebres que dipositaven sobre el camp el projectat Parc Esportiu Litoral.

Especulació amb l'arròs

Durant 20 anys, del 1952 al 1972, l'arròs amb pellofa es pagava a 7 ptes. el quilo. Aquest preu no era rendable. El govern opusfranquista va imposar la reducció de la superfície de conreu, ja que en el mercat mundial hi havia excedents d'arròs.

La collita passada ha estat escassa i de baixa qualitat a tot el món. A Espanya, a l'octubre passat van oferir als camperols 9 ptes. per quilo per l'arròs amb pellofa i varen vendre tot seguit. L'Estat va aprofitar l'avinentesa per liquidar els seus estocs.

A l'abril s'estimava que caldrien, fins a la propera collita, uns 200 milions de quilos. Les existències es calculaven en només 115 milions. Una sola empresa, situada a San Juan de Aznalfarache (Sevilla), disposava de 80 milions de quilos i dues altres entitats de 27 milions de quilos més. En quatre mesos el quilo d'arròs blanc ha pujat 12 ptes. i probablement s'encarirà més. Ni els camperols ni l'Estat disposen d'existències. Al mercat internacional els preus són elevadíssims. La C.E.E. i els Estats Units han prohibit l'exportació per tal d'assegurar el subministre interior. L'empresa sevillana tancarà la temporada embutzant-se més de mil milions de pessetes a costes de la suor dels pagesos i de l'expropiació dels consumidors.

Així es fan les grans fortunes sota el règim feixista.

EL PRAT

Els pagesos amb els obrers

Durant la vaga recent de la Papelera, pagesos del Prat del Llobregat han cedit als obrers vaguistes 2.000 quilos d'escarxofes en signe de solidaritat.

SUAREZ CONTRA LA UNIVERSITAT

En aquests darrers dies de curs la no va sobre la implantació per l'any que ve dels nous plans d'estudi, de l'estatut del professorat, de l'augment del preu de les matrícules, ha promogut les primeres preses de posició contràries a aquestes mesures i les primeres decisions de lluita per part dels estudiants l'expressió més vigorosa de les quals va ser l'assemblea de més de 1.500 estudiants de les dues facultats de Lletres de Barcelona el dia 18 de maig, que va donar lloc a una manifestació per la Granvia i a xocs amb la policia.

En aquells objectius, dels quals el principal responsable n'és l'actual Director General d'Universitats, Suárez, es recullen les mesures selectives prò-

pies de la llei General d'Educació (selectivitat en l'accés als estudis superiors, imposició de tres cicles amb les seves corresponents barreres pel pas de l'un a l'altre) i, a la vegada, s'hi afegeixen altres mesures suplementàries: unes clarament selectives com l'augment d'un 150 % del preu de la matrícula, que esdevindrà d'unes 12.000 a 15.000 pessetes, i altres destinades a reduir el nivell de l'ensenyament. En el n° 367 de TREBALL informàvem ja el què suposaven, en aquest sentit, els nous plans d'estudi: supressió de les assignatures optatives, eliminació d'altres i de departaments sencers. L'estatut del professorat significa, a la pràctica, l'expulsió d'un nombre molt considerable de professors. És una mesura alhora repressiva i selectiva (així ho va manifestar, en

unes declaracions reproduïdes a la premsa, el rector de la Universitat Complutense de Madrid, Muñoz Alonzo).

A les facultats de Filosofia (central i autònoma) s'han donat les primeres actituds de protesta, tant per part de catedràtics i professors com per part dels estudiants. A Filosofia l'aplicació del nou pla d'estudis suposa, endemés, l'eliminació dels cursos nocturns. Els catedràtics s'hi han oposat i han elegit per degà el Sr. Siguan, el qual va acceptar el càrrec amb les següents condicions:

- 1) Dimiïtir al començament del proper curs.
- 2) Dur les gestions contra el pla Suárez.
- 3) Exigir la renovació de contractes per a tots els professors (especialment no numeraris). De la mateixa forma els degans de Filosofia de Salamanca i València han presentat recurs contenciós-administratiu contra el nou pla.

Els estudiants, pel seu cantó, en estreta col.laboració amb els professors no numeraris, han discutit en assemblees quines formes de lluita cal adoptar. La idea que davant d'aquestes mesures era el més adient el BOICOT A EXAMENS ha guanyat l'opinió de molts estudiants.

A Pedralbes (cursos de tarda) es va acordar transitòriament d'ajornar els exàmens fins l'11 de juny. A la facultat Autònoma, en assemblea celebrada el dia 29 de maig es va decidir RENUNC IAR A LA CONVOCATORIA DE JUNY i reclamar la col.laboració dels professors perquè ajornes sin fins a setembre el lliurament de les actes corresponents a la convocatòria de juny.

Aquests són els primers indicis d'una gran batalla que es desenvoluparà a la Universitat contra una política d'educació selectiva i repressiva que s'oposa als interessos vitals dels universitaris.

EL NOI DEL SUCRE I L'ACCIO DE MASSES

(...) Vingué després (de 1919) la inhumana repressió general: locaut patronal, persecucions, empresonaments, (...) assassinats pels mercenaris de l'anomenat "Sindicato Libre", lleis de fuga..., restant isolada la CNT de les altres forces obreres, democràtiques i revolucionàries, i lliurada gairebé exclusivament als grups d'acció terrorista. Grups d'acció que el "Noi del Sucre" - agitador de masses i significativament partidari de l'acció de masses - condemnava, tot reconeixent llur generositat, no sols per contraproduents, sinó perquè - li ho sentírem dir mantes vegades - "si les masses s'habituen a que els grups els treguin les castanyes del foc, acabaran per anquilosar-se i no lluitaran per assolir elles mateixes les reivindicacions morals, materials i espirituals que desitgen".

Rafael VIDIELLA, "El crim d'estat del carrer de la Cadena" (pròxima publicació a NOUS HORIZONS núm. 26).

REPERCUSSIONS DELS AUGMENTS DE PREUS

L'augment dels preus siderúrgics representarà per al grup ENSTEDESA-UNINSA, donat el seu volum de facturació estimat en 50.000 milions de pessetes, un benefici suplementari de 3.000 milions de pessetes.

Les vendes d'ALTO HORNOS DE VIZCAYA el 1.973 s'estimen en 36.000 milions de pessetes, ço que incrementarà els beneficis en 1.400 milions de pessetes.

Donat l'actual ritme de vendes de SEAT - s'estima que a finals d'any aniran a frec dels 45.000 milions de pessetes - el benefici suplementari es calcula en 2.250 milions de pessetes. MOTOR IBERICA incrementarà els beneficis en uns 1.400 milions de pessetes.

Per un ensenyament democràtic.
Reunió dels CATEDRÀTICS I PSUC

Un centre de reconegut prestigi en el tractament de les malalties cardiovasculars, el Centre Quirúrgic de Sant Jordi, de Barcelona, es troba en dificultats

"Des de fa 2 anys el malestar general ha ocasionat la dimissió de metges i infermeres molt competents i valuosos", diu el personal del Centre en una nota a la premsa. "Des de setembre de l'any passat s'ha limitat considerablement per ordre de la Direcció el treball assistencial sense que hi hagi cap justificació per fer-ho". Abans es feia una operació extracorpòrea cada dia, mentre que ara se'n fan únicament dues a la setmana.

D'altra banda, la penúria econòmica feia que cada dia s'admetessin més malalts de pagament, de tal manera que la institució - que depèn de la Caixa d'Estalvis de la Diputació - anava perdent el seu caràcter d'obra benèfica-social. El director, Sr. Ballesta, fins i tot ha trencat unilateralment el contracte abans existent amb la Seguretat Social.

El malestar s'ha agreujat últimament a causa de l'acomiadament de 4 metges, entre ells el cap de serveis de cirurgia, Puig Massana, i el nomenament antidemocràtic d'un deixeble i ajudant d'aquest, Murtra.

Qui parla doncs d'insuficiències sanitàries a Catalunya, de dificultats per al progrés científic? Segons les autoritats hi ha massa assistència sanitària, un excés de ciència. Cal liquidar aquestes "exageracions" i situar-nos al nivell, més modest, que ens pertoca, com a poble auster i sofert que som.

El mateix passa amb l'assistència psiquiàtrica: la Diputació no ha dubtat a liquidar l'Hospital Mental de la Santa

Creu, i vendre'n una part dels terrenys ... a una immobiliària. El personal de la Santa Creu també es va sublevar.

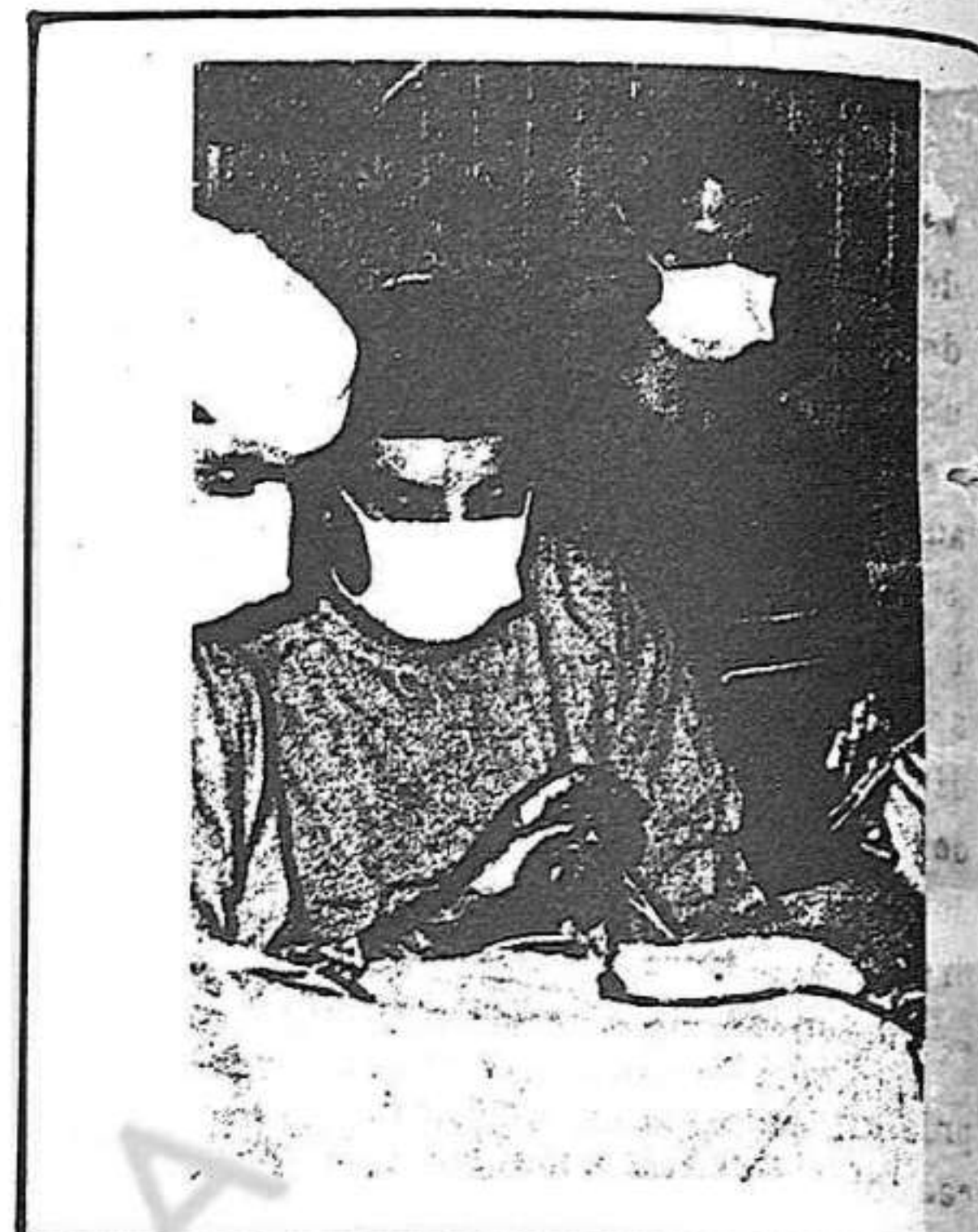
Una de les constants de tots aquests conflictes és l'autoritarisme i l'arbitrarietat despòtica amb la qual les institucions oficials i els seus dirigents (nomenats a dit) fan i desfan, amb el menyspreu més absolut de l'opinió del personal, que és, d'altra banda, el qui millor coneix les exigències tècniques i professionals del treball.

Aquest assumpte -i més encara el dels centres psiquiàtrics -ha plantejat novament l'existència d'un tipus de conflicte en el qual es situa a primer pla no la reivindicació econòmica i laboral, sinó la d'unes millors condicions materials i científiques de l'exercici professional.

La causa primera d'aquests conflictes rau en l'escassa dotació econòmica dels centres sanitaris, de la qual el primer responsable és l'Estat franquista, conseqüència lògica de la política classista i antipopular del règim en matèria sanitària que condemna la medicina a la seva mercantilització. El metge o el treballador de la sanitat que aspira a exercir la seva professió en les millors condicions materials i tècniques, que desitja aprendre i superar-se constantment en l'ofici, topa amb aquest obstacle irreductible. I quan vol fer sentir la seva veu, topa amb l'autoritarisme i la repressió, que són el pa de cada dia a totes les esferes de la vida del país. Per començar, quina participació té en la gestió dels centres? No en té la més mínima, perquè la participació democràtica del personal posaria permanentment en qüestió la política restrictiva del sistema.

Aquests conflictes tenen una gran significació, car els interessats, en defensar el seu dret a unes condicions dignes d'exercici de la professió, defensen objectivament el dret del poble a una assistència sanitària digna, moderna i eficient. Consolidar aquesta convergència entre interès gremial i interès de tot el poble, fer-la cada vegada més conscient, és una tasca dels moviments democràtics de treballadors de la sanitat, que ha de permetre superar l'estretesa corporativista i avançar cap a una fusió veritable dels treballadors de tots els rams i qualificacions.

El primer pas en aquest sentit comença per la fusió -no sempre fàcil - entre tots els estaments sanitaris. En el cas

del Sant Jordi, les infermeres i pràcticament la plantilla sencera han recol·lit el cap de serveis de cirurgia acomiadat i el moviment iniciat pels metges. Per arribar a la vaga de tot el centre...

Capitalisme i necessitats humanes

"Des d'un punt de vista purament tècnic, en sabem prou per produir aliments per a totes les boques famolenques; sabem com eliminar els embotellaments del tràfic; coneixem la manera de fabricar automòbils, rentadores, cases i molts altres objectes capaços de durar cent anys o més; sabem com construir ciutats senceres a prova d'inundació.

"Per què no fem aquestes coses?:"

"Perquè no són econòmicament aconsellables".

Podria afegir-se: "econòmicament aconsellables" per als interessos capitalistes. La cita és del Dr. L.T. Radir, president de la Univac Division, de la Sperry-Rand Corporation (Estats Units), de l'any 1.964. Un home estratègicament situat en el sistema capitalista fa una acusació implacable contra aquest sistema: la de ser incapaç de satisfer unes necessitats per a les quals existeixen les possibilitats humanes de satisfacció; la de ser incapaç, fins i tot, de satisfer necessitats creades pel propi sistema.